

عنوان مقاله:

محیط زیست و توسعه پایدار و درخور

محل انتشار:

اولین همایش ملی عمران شهری (سال: 1385)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

محبوبه حاجی رستمی - دکتری زیست شناسی، عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد مرند

علی مهدوی - کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، حوزه مدیریت پژوهشی دانشگاه

خلاصه مقاله:

توسعه پایدار گستره نوینی است که در واپسین سالهای قرن بیست و یکم فراراه بشر گشوده شد و از آن رو که انسان را محور و بقای عزتمند او را هدف قرار داده بود، به زودی فراگیر شد و بر دلها نشست. در گذشته، انسانها، شاید به غریزه، دریافته بودند که رمز بقای آنها در گروه هماهنگی با طبیعت است و زوال طبیعت زوال آنهاست. لیکن در یکی دو قرن اخیر، با توج گیری توانائیهای ابزاری بشر، تعادل زیست محیطی قرون گذشته به زیان طبیعت بر هم خورد. لطمات وارده بر طبیعت این دوران ابعاد گسترده و غیر قابل جبرانی یافت و در ربع آخر قرن بیستم به یک معنا از مرز فاجعه نیز گذشت. جان سوم که قرار بود در نتیجه «مراحل توسعه» به رشد، رفاه و آزادی نائل شود، آشفته تر از پیش، گرفتار در فقر، نابرابری، بی عدالتی و عقب ماندگی شد و اوضاع به مراتب شکننده تر و نابسامان تر از گذشته شد. پیچیدگی و گستردگی آلودگی محیط زیست، کمبود مواد غذایی، تخریب منابع طبیعی، کاهش و از بین رفتن سوخت های فسیلی، توسعه نیافتگی مناطق روستایی و حتی شهری، وجود فقر و بی عدالتی همه و همه عواملی هستند که لزوم جامع نگری و نگرش سامانه ای در حل مسایل بشری و تحقق توسعه پایدار را نشان می دهد. نیاز به این نگرش بویژه درکشورهایی که از ساختار میدیریتی و سازمانی مسلط به امور منابع طبیعی، کشاورزی، محیط زیست و توسعه و عمرانی ناپیوسته و ناهمانگی برخوردار است (مانند ایران) ضروری می نماید.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/13186>

